Nebunia este o operă de artă

On Aprilie 12, 2015

Reunește-ți experiența, talentele și punctele forte cu o structură de navigare într-un univers de idei și viziuni, într-un mod care să inspire și să dea artei de a face știință o nouă orientare.

Voiam să transform ceva de nepătruns în cu totul altceva, pe care să îl pot defini ca fiind real, prezentându-l ca pe un adevăr restrâns care să nu intre în mințile oricui, nefiind înțeles decât prin constituția sa spațio-temporară.

Confuz. Mă simțeam ca și când aș fi traversat un coridor gol, luminat de o singură flacără: a curiozității de a înțelege ceva care doar pare, prin modificarea consumului de energie a vidului. În spațiul gol se transmite, de la un punct la altul, ca printr-un fluid nevăzut, o forță ascunsă, o parte a unor răspunsuri aflate sub incidența nebuniei. Iar nebunia este o operă de artă, este reflexul unei lumi închipuite, pornind dinspre obsesie spre realitate.

Insistent, asupra gândirii mele mistificatoare plana întrebarea pe care îmi sprijineam credința, în înfiorătoarea nebunie pe care o cream singur atunci când făceam saltul spre o rațiune superioară ce păstra inteligibilul: „Cum?" În timp ce sentimentul pătrunderii întregului neînchipuit de către un adevăr științific, mai înalt decât orice gând, conturat în felul în care pictorul organizează spațiile goale pe pânză dezvăluind noi detalii, căpăta variate nuanțe și manifestări.

Era un punct de interes care putea fi poziționat în mod simetric sau aleatoriu, prin extragerea materiei din ortoexistență, prin simpla trecere a timpului, în același fel în care grandiosul și sublimul din artă, cu numeroasele lor nuanțe și variante, formează un grup unitar coagulat în jurul unei perfecțiuni ce devine echivalentul înnoirii însăși, forța de a cuceri o nouă realitate.

Dacă Newton a încercat, dar n-a reușit să unifice în mod convingător descrierea corpusculară cu cea ondulatorie a luminii, eu am izbutit să unific ceea ce era ascuns cu ceea ce era contrar logicii uzuale. Nebunia este sinonimă creației pure, presupune resetarea gândirii, generarea unui impuls motivațional pentru a îndrăgi incognoscibilul, ducând până la pierderea omului în vid fără posibilitate de întoarcere.

Leadership: Viața ta își poate afla sensul printr-o schimbare la nivel de interpretare a unei teme abordată prin argumente înlănțuite într-o gradație care merge spre concluzii greu acceptabile rațional?

Artistul este suma contrastelor dintre esența și aparenta, dacă am pune cap la cap tot ceea ce influențează rolul său într-o închipuire a unui chip purtat în balansoarul abiselor. El reprezintă acel canal de comunicare atins de inspirație care atinge aspectele relației dintre cuvânt, imagine și semnificație, accesat prin rațiunea de a trăi o altă experiență pe care o consideră definitorie pentru formarea lui ca om, chiar dacă dintr-un Ego nemăsurat.

Ca să devii și să rămâi artist până la capăt, într-un mod care să inspire și să dea artei de a face știință o nouă orientare, pe cărările întortocheate ale neînțelesurilor și interpretărilor infinite ale ascunsului în care nimeni nu poate intra, trebuie să te arunci în golul pe care îl dă ireversibilitatea proceselor de transformare ale realului.

Un om al progresului este produsul unei minți care nu poate trăi în prezent, fuge tot timpul

înainte și înapoi spre o destinație diferită de aceea la care năzuiesc ceilalți oameni. El este însoțit de o întoarcere la 180 de grade a minții care poate exprima revelarea unei crize a ființei aparținând intenționalității de a face vizibil ceea ce încă nu este.

O înnoire care nu poate fi cuprinsă în marginile conștiinței poate duce la un fals pozitiv, la un nivel superior de viziune a ceea ce se petrece dincolo de experiența directă, în așa fel încât să aibă sens, putând fi concretizat într-un produs creativ.

Astfel, realitatea nu mai este văzută ca o experiență de viață care te maturizează, unică și personalizată, ci începe să fie percepută ca un fel de exil autoimpus, asumat, într-o altă lume în care personajele trăiesc uneori experiențe limită ce le plasează în alte dimensiuni ale receptării față de fascinația unei imagini care își exprimă sensul printr-o analogie cu multe fațete ale aceluiași sine.

Leadership: Adopți o abordare "open source" definită printr-un funcționalism împins dincolo de limitele în care te-ai format ca om al progresului, din perspectiva unui paralelism cu adevărata natură a realității pe care o trăiești?

Leadershipul, în cursul acestui proces de penetrare a enigmelor nerezolvabile rațional, fapt ce își pune amprenta pe întreaga ta evoluție, bazată pe o abordare "open source", se definește printr-un funcționalism împins dincolo de limitele în care te-ai format ca om al progresului și în care ți-ai însușit cunoașterea.

Aici leadershipul lasă loc unei autenticități depline, dar în același timp se plasează în spațiul unei ambiguități în ceea ce privește definirea realității și punerea în aplicare a ceea ce-ai dobândit prin strădania de a transforma ceva de nepătruns în cu totul altceva, pe care să îl poți defini ca fiind real, prezentându-l ca un adevăr care aparține numai și numai matricei cunoașterii.

Abordarea „open source", caracterizată ca un proces de creștere a individualității și unicității ideilor, are ca principal aliat în demersurile de asimilare a unei viziuni îndrăznețe asupra viitorului tocmai curiozitatea de a înțelege ceva care doar pare, prin pătrunderea într-un spațiul greu de definit.

Ceva de dincolo de aparențe, ca o alcătuire de mare forță de convingere, manifestând apartenența la același unic adevăr. Unul care trebuia luat drept concept definibil în limbaj științific și nu redus la semnificația sa din limbajul comun. Un adevăr care chiar dacă creează senzația unei dezordini studiate se poate traduce printr-un plus de originalitate, pe linia măreției și vizionarismului.

Dorința cea mai puternică a unui artist al mixturilor de realități rămâne aceea de a-și reuni experiența, talentele și punctele forte cu o structură de navigare într-un univers de idei și viziuni, pentru a răspunde la cerințele schimbării și pentru a se adapta la necesitățile impuse de propriile sale idealuri.

Starea în care artistul își judecă propria creație, izolându-se de realitatea celor din jur, stă sub constrângerea necesității implacabile de a trăi într-o reprezentare a realității pe care creierul său a construit-o pe baza unor opoziții față de tot ceea ce este integrat în granițele normalității.

Să nu judeci niciodată un artist, pentru că s-ar putea să nu-ți dai seama de diferența dintre un nebun și un creator de noi perspective de abordare a personalității.

Nebunia este o operă de artă prin redefinirea realității pe care o experimentezi într-un context de genul "trebuie să deschid o fereastră spre adevărurile care scapă observației obișnuite". Iar înfiorătoarea nebunie pe care omul o creează singur în încercarea de a face saltul spre o rațiune superioară - păstrând inteligibilul: „Cum”? - spre care tind elementele sale de unicitate, se declanșează atunci când începe să obțină rezultate din nimic.

Cine poate să modeleze dintr-un nimic un colos, cuprinzând pe de-a-ntregul măsura nebuniei care poate fi alăturată ieșirii din cadrul normal al gândirii, cel care înțelege în ce constă această experiență revelatoare prin extinderea profunzimii în a crede într-un indefinit care poate fi interpretat ca o funcție de alegere a inputurilor și outputurilor, acela va izbuti să unifice ceea ce este ascuns cu ceea ce este contrar logicii uzuale. El va fi un indicator reprezentativ al superiorității.

Source: https://neculaifantanaru.com/nebunia-este-o-opera.html